

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Türk Hava Yollari A.O. (Turkish Airlines Inc.)**, se sídlem Yesilkoy, Atatürk Airport, Turecká republika, zastoupen JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem Korunní 810/104, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2010, č. j. OAM-567-4/SŘ-2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2010, č. j. OAM-567-4/SŘ-2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Korejzové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2010, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátem cizinecké policie letiště Praha – Ruzyně ze dne 4. 8. 2010, č. j. CPR-5402-6/ČJ-2010-004112-SD, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč za správní delikt podle ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Deliktu se žalobkyně dopustila tím, že dne 13. 4. 2010

dopravila linkou TK 1767 z Istanbulu na letiště Praha – Ruzyně cestující paní Ozkan Filiz, státní příslušnici Turecké republiky, bez platného víza, ačkoliv zákon vízum požaduje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že cizinka se při hraniční kontrole prokázala cestovním pasem s vyznačeným schengenským vízem č. 039122503, typu C, počet vstupů MULT, délka pobytu 15 dní, platným od 6. 3. 2010 do 5. 4. 2010, které ji neopravňovalo dne 13. 4. 2010 ke vstupu a pobytu na území České republiky. Žalobkyně považovala rozhodnutí o udělení pokuty za nezákonné v otázce výše pokuty, kdy jednak nebyla dostatečně odůvodněna výše pokuty a jednak tato výše nebyla přiměřená v porovnání s jinými případy, kdy například za dopravení osoby s padělaným pobytovým povolením byla uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč, a poukázala na řadu obdobných případů, kdy byla běžně ukládána pokuta ve výši 100 000,- Kč.

Odvolací orgán se zabýval otázkou předchozí odlišné rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně a zjistil, že ten posuzoval jednotlivé případy individuálně, přičemž v žalobkyní namítaných případech nešlo o identické okolnosti, neboť ve většině případů byli na území dopraveni cizinci před začátkem platnosti udělených víz a správní orgán dospěl k závěru, že tito cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí. S ohledem na zjištěné skutečnosti a stupeň nebezpečnosti případu z hlediska nelegální migrace pak žalovaný pokládal pokutu ve výši 200 000,- Kč za správnou.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné a nesprávné, a to zejména v otázce výše pokuty udělené za správní delikt. Výši udělené pokuty, a to zejména při porovnání s jinými správními řízeními v obdobných případech považuje za zarážející. Pokuta ve výši 200.000,- Kč byla účastníku řízení udělena např. za dopravení cestujícího s padělaným pasem (např. řízení č.j. CPR-11587/ČJ-2009-004112-SD), za dopravení osoby s padělaným pobytovým povolením/vízem dostal účastník opakovaně pokutu ve výši 250.000,- Kč (např. řízení č.j. CPR-12253/ČJ-2009-004112-SD, CPR-8856/ČJ-2009-004112-SD, CPR-5450/ČJ-2009-004112-SD a další). Z hlediska nelegální migrace, možné kriminality apod. představuje projednávaný případ tureckého občana (Turecko je jedním z adeptů na vstup do EU) významně nižší stupeň nebezpečnosti pro Českou republiku než jiné případy. Je zcela zjevné, že tato osoba nepředstavuje žádné nebezpečí pro Českou republiku. Toto potvrzuje i skutečnost, že zadržené osobě bylo vízum legálně uděleno, problém je však v již zaniklé platnosti tohoto víza. Udělená pokuta tyto skutečnosti a disproporci mezi výše uvedenými případy a tímto případem evidentně nereflexuje. V případech, kdy došlo ke vstupu osoby bez platného víza a nejde-li o padělání cestovních dokladů a nejsou-li dána rizika z hlediska bezpečnosti státu, je udělována pokuta na spodní hranici ve výši 100.000,- Kč - jedná se např. o řízení č.j. CPR-10513/ČJ-2009-004112-SD, CPR-14823/ČJ-2009-004112-SD, CPR-11475/ČJ-2009-004112-SD CPR-13587/ČJ-2009-004112-SD. CPR-12909/ČJ-2009-004112-SD, CPR-10653/ČJ-2009-004112-SD, CPR-9710/ČJ-2009-004112-SD, CPR-6468/ČJ-2009-004112-SD, CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, CPR-5857/ČJ-2009-004112-SD, CPR-2334/ČJ-2010-004112-SD a CPR-9664/ČJ-2010-004112-SD. Tato rozhodnutí se týkají jak vstupu před platností uděleného víza, tak vstupu krátce po této platnosti. Vždy byla udělena pokuta ve výši 100.000,- Kč. Žalobkyně nevidí důvod, proč správní orgán v tomto případě rovněž nezvolil nižší pokutu, zejména s ohledem na předchozí rozhodovací praxi. Jak z hlediska bezpečnosti státu, tak z hlediska předpisů o pohybu a pobytu cizinců jde v daném případě o totožné přestupky (cestující s úplatným cestovním

dokladem, ale bez platného požadovaného víza). Rozhodnutí Policie ČR v projednávaném případě tak žalobkyně považuje za exces z rozhodovací praxe. Postup Policie ČR je v rozporu se zásadou právní jistoty účastníků řízení, principem předvídatelnosti správních rozhodnutí (legitimního očekávání) a zásadou, že v obdobných případech má být rozhodováno obdobně (srov. ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu). Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2010, tak jemu předcházející rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010 se a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a ztotožnil se argumentací v napadeném rozhodnutí s tím, že ohledně výše sankce bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu, povaze a četnosti správních deliktů, přičemž na základě obdobných sankcí se nejví jako nepřiměřená.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Především je třeba konstatovat, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně porušila ustanovení zákona o pobytu cizinců o odpovědnosti leteckého dopravce za dopravení cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum. Žalobkyně nerozporuje skutková zjištění ohledně dopravení paní Ozkan Filiz na území České republiky po uplynutí platnosti jejího víza. Předmětem sporu je pouze výše uložené pokuty, resp. její přiměřenost jak vůči deliktu, tak předchozí rozhodovací praxi.

Podle ust. § 104 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném do 31. 12. 2010, letecký dopravce nesmí na území dopravit cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum, je-li vzhledem k účelu a cíli cesty potřebné nebo je-li podmínkou pobytu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště na území.

Podle ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dopravce se dopustí správního deliktu tím, že dopraví na území cizince bez víza, ačkoli zákon vízum vyžaduje.

Podle ust. § 157b odst. 2 zákona o pobytu cizinců při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně k odůvodnění výše pokuty uvedl, že přihlédl ke všem okolnostem případu, povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti, a skutečnosti, že absence platného víza je hodnocena jako nedostatek v dokladech cizince, který je při standardní kontrole snadno odhalitelný, takže tomuto problému nebyla ze strany žalobkyně věnována náležitá pozornost. Dopravení cizince bez platného víza je správním orgánem posuzováno jako závažný správní delikt.

Ze spisu dále vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se žalovaný zabýval i hodnocením předchozí rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně právě z hlediska výše ukládaných pokut, k čemuž jsou ve spise založeny kopie třinácti rozhodnutí

vydaných v letech 2009 a 2010, jimiž byla žalobkyně postižena za porušení ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z těchto písemností soud zjistil, že v čtyřech případech byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč, resp. 250 000,- Kč za to, že na území České republiky dopravila cizince, prokazující se padělanými či pozměněnými doklady či padělanými vízy. Naopak v devíti případech byla žalobkyně postižena pokutami ve výši 100 000,- Kč za to, že na území České republiky dopravila cizince v době, kdy jejich řádně získaná víza ještě nebyla platná, anebo v době, kdy již doba jejich platnosti vypršela (viz rozhodnutí č.j. CPR-2334/ČJ-2010-004112-SD, č. j. CPR-14823/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-13587/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-6468/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-5857/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-4714/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-9710/ČJ-2009-004112-SD, č. j. CPR-12909/ČJ-2009-004112-SD a č. j. CPR-10653/ČJ-2009-004112-SD).

Nezbývá tedy než uzavřít, že v dřívější rozhodovací praxi ukládal správní orgán I. stupně za shodné nebo obdobné porušení zákona o pobytu cizinců, za jaké je žalobkyně sankcionována v projednávané věci, pokuty ve výši 100 000,- Kč, tedy v polovině toho, kolik je žalobkyni uloženo nyní. Pro takto odlišný nynější přístup však ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný neuvedli žádné konkrétní důvody, tedy nevyložili, proč se právě aktuální porušení zákona o pobytu cizinců vymyká dosavadní rozhodovací praxi, v čem je tento případ jiný a zejména v čem spočívá jeho větší závažnost z hlediska regulace pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně sice uvedl, že při stanovení výše pokuty *„přihlédl ke všem okolnostem případu, povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti, a skutečnosti, že absence platného víza je hodnocena jako nedostatek v dokladech cizince, který je při standardně prováděné kontrole snadno odhalitelný.“*, avšak ohledně možné odlišnosti a větší závažnosti aktuálního deliktu žalobkyně nezmínil nic.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že v předchozích případech nešlo o identické okolnosti a že podle názoru správního orgánu I. stupně přepravení cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí.

Ze skutečností doložených ve správním spise však vyplývá, že tento závěr není pravdivý. Jak je zřejmé, dosavadní rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně byla právě opačná, tedy že za porušení zákona o pobytu cizinců obdobná tomu aktuálnímu byly udělovány pokuty o polovinu nižší, než je ona aktuální, a naopak že pokuty ve výši shodné či obdobné oné aktuální byly ukládány za závažnější porušení zákona o pobytu cizinců, tedy za dopravení cizinců s padělanými či pozměněnými doklady nebo s padělanými povolení k pobytu. Ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný pak neuvedli nic o tom, že by snad paní Ozkan Filiz měla z hlediska nelegální migrace představovat tak závažné nebezpečí, aby to odůvodnilo pokutu ve výši 200 000,- Kč. Zde je nutno poukázat na to, že této cizince bylo vystaveno řádné vízum a její cestovní doklady byly v pořádku, takže její „nebezpečnost“ není nijak zřejmá. Soud tedy uzavírá s tím, že správní orgány při rozhodování o výši uložené sankce porušily zákon v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je z tohoto pohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když neobsahuje žádnou argumentaci ohledně razantního zvýšení sankce na rozdíl od obdobných případů předchozích. Žalovaný jako odvolací

orgán pak tuto vadu neodstranil, ale navíc své vlastní rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, když z údajů o předchozí rozhodovací praxi vyvodil závěr, který je s těmito údaji v naprostém rozporu, aniž by tento paradox jakkoliv vysvětlil.

Ze všech těchto důvodů proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí proto zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 7808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně JUDr. Petry Korejzové, advokátky.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová